



PEST, JULIUS 28.

30. szám.

II. FÉLÉV. 1864.

Megjelenik minden esütörtökön. Szerkesztő lakása/kegyesrendűek épülete 32. sz.) Ügynöki hivatal: (Lipóttéza 8. sz.)

29. Márta. 30. Abdon. 31. Vas. Loyolai Ignác. (Evang. Kimen-
vén Jézus Tirus határaitól. Márk. 7, 31—37.) Augustus. 1. Vasas
sz. Péter. 2. Portiuncula. 3. Lydia. 4. Domonkos.

Előfizetés: helyben félévre 1 frt 31 kr
egész évre 2 frt 62 kr; vidékre félévre 1
frt 66 kr, egész évre 3 frt 32 kr o. é.

A viaskodó egyház, és fegyvere.

II.

A keresztény remény, mely által, mikép az egyház tanítja, bizalommal elvárunk mindent, mit Isten nekünk Jézus érdemei által ígért, midőn imádkozás által gyakorlatba hozzuk, épen úgy vettetik Istennek kiapadhatlan jóságába, mint a hajó-horgony a tengernek megmérhetlen mélységű vizébe, s lelkünknek, hogy föl-emelkedhessék Istenéhez, épen oly lendületet ad, valamint a lenge vitorlák az óriási terjű és sulyu járműnek, hogy a tenger hátán hattyu könnyüedességgel evickélve, gyorsan vitorlázzon rendelt helyére; s valamint a horgonyvetés emezt, épen úgy helyezi szilárd állásba a remény amaszt, hogy a világtenger viszontagságaitól hanyattatva, szilárdan álljon meg s az ezernyi viszontagságok hullámaitól el ne nyelettessék. S mi a horgony az aránylag sokkal nagyobb terjű és sulyu hajóhoz képest, s mégis mily nagyon ellensúlyozza azt, s mily imposant állást foglal el a nagy tömegű hajó ellenében! Csekélyke magában az alig néhány szóból álló imádság is, s mégis mily nagy horderővel bir lelkünkre nézve, hogy ezt az összes mindenség fölé emelvén, Istenhez röptében istápolja, hogy ez irányát folyton követve, se jobbra se balra ne térjen s az eléje gördülő akadályokat hatalmas lendítése által tulszárnyalja. Cso-da hatással bir ez, s megszámlálhatlanok azon teméntelen vívmányok, melyeket ugyanezzel az egyház viaskodó bajnokai, valamint saját, ugy az összes emberiség javára kivitak; a miért is a szellemi fegyverek sorozatában méltán második helyre teendő a hitfegyver után. Az imafegyver némely kiváló tulajdonait jelen igénytelen értekezésünk által felmutatni szándékozván, azt mondjuk, hogy az minket először: a gonosz ellen megerősít.

Ki írhatja le a veszély nagyságát, melynek a kísértetbehozás által tétetik ki az egekbe törő lélek! A test, világ és ördög incselkedéseiből eredő kísértetbehozások alattomosan működnek ugyan, a mindennapi életben azonban oly csapást idéznek elő, a minőt száz-

ezerekre menő fegyveres kezek minden erőlködésök daczára előidézni képesek nem lennének. Nem egyszer olvashatjuk a világtörténelem lapjain, hogy azok, kik népeket hódítottak meg, kik annyira terjeszték ki hatalmukat, hogy már szűknek találták a világot, s a kiket legyőzhetleneknek hirdete a világ, minthogy, tulbizván erejökben, védtelen szállottak szembe az incselkedések ravasz kigyójával nem csak, de sőt kebelökben ápolák azt: majd egy gyöngé nő szeszélyeinek, majd egy pohár bor parányi erejének meghódoltanak, titkos szvenvedélyeik rakonczátlankodásának, miket a gonosz szellem varázs vesszeje kebelökben felkorbácsolt, rabjává lévén.

A kísértetbehozás e titkos megtámadásait az imádság fegyverével verhetjük vissza a legbiztosban. Ezt maga a küzdő egyház vezére, a mi urunk Jézus Krisztus azon szavaiban jelöli ki, melyeket kevéssel kinszenvedése előtt tanítványaihoz, kiket a getszemani kertben, mig imádkozott, aludva talált, intéze; azon serkentő szavaiban, melyek ép akkor ömledeztek isteni ajkairól, midőn az élethalál tusáját az emberi-nem megváltásáért vivandó, az összes pokoli erőket mozgásba hozta, s a kísértetek ezer nemeitől ostromoltaték: „Vigyázzatok, ugy mond, és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. A lélek ugyan kész, de a test gyarló“ (Máté 26, 41). A lélek kész ugyan engem követni, hozzám a magasságba fölemelkedni; de a test, veleszületett gyarlóságánál fogva, igen könnyen hajlik a roszra, magával vonván minduntalan a lelket is, s mintegy erőszakkal ragadván, hogy vele együtt a kísértetnek engedjen. Vigyázzatok tehát és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek, mert „Ez a nem ki nem üzethetik, hanem csak imádságnak és böjtölésnek általa“ (Máté 17, 20); vagyis a pokoli fajzatok neme, a kísértetbehozások nagy mestere s a sötétség fejedelme, maga a sátán.

Isteni vezérünk intelme után a viaskodó egyház valamennyi bajnoka indult, jól érezvén, hogy a kísértetek megrontására az imafegyvernél alkalmasb sohasem találtatott. Istennek valamennyi szentjei forgatták azt, valahányszor az ismert ellentől akár titkon, akár



pedig nyíltan megtámadva lőnek, csak is ez által győzedelmeskedvén. És valóban, mit senki kétségbe nem hozhat, minél buzgóbb valamely nép, vagy család; minél inkább gyakorolja imáiban az áhitat erényét, annál gyakoribb ott a kísértetek elleni győzelem, s annál ritkább a bűn is egyszersmind; — holott ellenkezőleg, hol az imafegyver nem a maga valódi értéke szerint, hanem, csakis esinos külseje miatt becsültetve, vesztég állapotban hagyatik az illetők által, ott a kísértetbehozás sokkal sikerültebb.

Szomorú például szolgál erre a nagy francia nemzet. A legközelebb múlt 18-ik század júliusi forradalma kiküszöbölté köréből az áhitat gyakorlatait, s főleg annak fővárosában Párisban megszüntette az imákat oly annyira, hogy a francia tudós Lamartine még 1832-ik-beni keletre utaztában, midőn a hajónéptől az estéli imát elmondani hallotta, ezen őszinte bevállásra indítatva lőn: „A júliusi forradalom óta, úgy mond, semmi ilyes nem történt. A tizenhetezadik század vén liberalismusa ajkain az ima elhalt; kibén magában a lelki dolgok iránti gyűlöletén kívül, másban valamiben az életjel ugysem vala észlelhető. E szent sugalata az emberiségnek, melyet Ádám fiai minden örömeik- s fájdalmaikkal együtt hagyományoztak egymásnak, kialudt a feleselés s kevélység eme napjaiban; s mi jelenleg csak szitkaink közé keverjük az Istent. Bizonyos fajta emberek az Istennek még csak árnyékától is borzadnak!“ (I. „Souvenirs, impressions, pensées, et paysages pendant un voyage en orient.“)

Vessünk azonban fényt ezekre, s maradjunk inkább csak édes magyar hazánk körében. Jól tudjuk nemde, hogy nálunk is, míg a családfőtől kezdve egész az alig beszélni kezdett gyermekig imádkoztak, nem volt annyira elterjedve a feslettség, nem űzhetette oly szabadon játékát nemzetünkkel a daemon, mint ezt főleg napjainkban látjuk. Ugy lát-zik, mintha a kísértetbehozás nagymestere állandó székhelylyel birna némely családok házában, honnét egész megalégedéssel nézi a tragikomikus jeleneteket, amiket alattomos eselfogásai- val előidéznie oly könnyen sikerült. S ha magyar költőink jelesbjeinek egyike azt kérdezte a romban heverő hajdan dícső várakról: „Hol van az egykori fény? hol van az egykori zaj?“ méltán kérdezhetjük mi is, ismer- vén korunk szellemét: Hol van dícső magyar őseink vallásos szelleme? melyik magyar családnál, főleg felsőbb osztálynál találkozunk a jámbor szokással, mely szerint a házfő minden hozzátartozóval együtt térden állva végzi a reggeli és estvéli imát, együttesen mondja az asztali áldást? Megritkult az napjainkban, s csak itt-ott találhatni nyomára; s mint a várromokból fel-feltünedező s az idő viszontagságaival daczó csonka tor- nyok imponans állásukkal: úgy a korunk megromlott szellemével küzdő egyes ritka családok a közös imádkozás jámbor szokásával mintegy hirdetni látszanak a boldo- gabb időköt, melyek eltűnté után méltán elkomorul a a hazának minden jobb érzelmű polgára.

Ne is ámitsa magát senki az által, mintha az imá- kozás csak a kevésbé műveltek részére mintegy eszköztül az erkölcsi fentartására rendeltetett volna. Ne hize- legjen magának senki az által, hogy a mennyei Gond- viselés az emberi társadalom felsőbb s műveltebb osz-

tályába sorozta. A gazdagok fény palotáiban nesztele- nül szövi hálóját az ördög ép úgy, mint a szegény em- ber nyomorult viskójában, s az eke szarvát tartóval szintén csakugy kaczerkodik a gonosz, mint a tollat forgató tudóssal. Nem tud ő félni sem a világ pompá- jától, sem a tudósok iróasztalától. Meglátogatta ő a leg- ujabban feltűnt Krisztustagadó Renant csak úgy, vala- mint a pápaostromló vörös inges tábornok Garibaldit is. „Valamennyien, mondja sz. Jeromos, ugyanazon anyagból s ugyanazon elemekből alkotva vagyunk. Valamint a selyem párnákon, úgy nemkülönbén a dur- va pakróczon is ugyanazon kéjvágy szerepel, sem a bi- bor palásttól nem félvén, sem a koldusok rongyaitól nem undorodván.“ (Ep. 5. ad Salvinam de serv. vid.) Nim- esen tehát a kísértetbehozás alól senki sem kivéve, s így valamennyünknek minden rangfokozat, kor-és nem- különbség nélkül szükségünk van az imafegyverre, melyet küzdő hivei számára maga a világ Üdvözítője, mint láttuk, kijelölt. Lám, a mi Üdvözítőnk, a valóság- os Isten-ember, megkísértetése órájában, habár, mint tudjuk, biztos lehet, hogy az nem fog ki rajta, el nem bizta magát, buzgón imádkozván Atyjához. És te, gyarló teremtetés! védtelen mersz-e szembezállani azzal, ki az ég és föld Urát megkísérteni nem félt! De vigyázz, hogy meztelen lábbal tapodván a fűvet, az abba rejlő kigyóra ne lépj, melynek parányi csipése, mint jól tu- dod, halált hozhat vakmerő fejedre. „Ily nagy veszély közepett, mondja villanovai sz. Tamás, ne merészelj tenmagadban, tenerődben bizakodni, oh ember! Bizzál in- kább Istenbe (imádkozván minél gyakrabban hozzá) és ő majd a legmagasban álló hajlékba helyezend be téged, hová a mérges kigyók furakodásai fel nem hatolhat- nak.“ (Serm. Dom. I. Quadr.)

Ha a kísértetbehozás nem sikerült, erőszakos meg- támadásokhoz szok fogni annak nagymestere, a sátán, s részint egyeseket, részint ezek egész tömegét, mint megannyi bérenczeit uszítja fel a jámbor hívők ellené- ben. S ezek? ismét csak az imafegyverrel felövezve szállnak szembe a felbőszültekkel, s győzelmet aratnak. (Folyt. köv.)

Haffner Ignác.

Aratáskor.

Most már gyönyörűség, már boldogság
Elnézni a téres rónaságon —
Hullámszik a búzák tengerárja,
Messze, messze... a meddig csak látom.

Mint holmi kis torony, gazdabéres
Most épülő boglya tetejében,
Lenézi a végetlen vidéket
A Zagyvának, Tiszának mentében.

Kis szögája meg ballag nagy büszkén,
Harangozó, esengős ökrök mellett...
Messzire kihallik: „csate csakó!“
Messzibbre még, hogyha csattant egyet.

Himbálódzik a gabona szára,
Egész szőke, meg vagyon már érve —

Nem is soká fog már himbálódzni . . .
Hallik, hallik a kasza pengése.

Out odébb meg rendre van már szegve,
Azt várja csak, hogy kékébe kössék. —
— A falu most egy néptelen puszta,
A puszta meg valóságos község.

Ugy rajzik, ugy hemzseg a sok néptől —
Ideki van most apraja, nagyja . . .
Abroszokból itt-ott rögtönözve
Böleső is van kis keeskelábakra.

Kék ég, aranymező, aranyos nap,
Kaszapengés, jó kedv, aratódal!
Milyen nyájas, édes kép —; de hallga!
Alkonyat van, esti harang szólal.

Megszűnik a neszelés egyszerre,
S mint mikor a harmat a füre lép,
Olyan csöndes bongás hallatszik csak —
S — az értelme az, az, hogy: „Üdvöz légy!”

Mikor meg elmennek s azt gondolnád,
Némaság van már csak a határban —
Tündéréknek beszéde kezdődik . . .
Istenáldás susog a kalászbán.

Mérhelyi Lajos.

Üdv a freiburgi kath. testvéreknek!

A „pauli sz.-Vincze-egylet“ tagjai Freiburgban Badenben, értesítvén a Magyarországbán tavaly aszály következtében súlyos inségre jutott lakosság szomorú sorsáról, lelkes fölszólítást intéztek a katolikusokhoz, miszerint szeretetadományaikkal az inség enyhítésére közreműködni siessenek. A nemes szívből eredt fölhívás nagylelkű adományozásra buzdította a szíveket. Dusan folytak be az adományok, úgy, hogy a szent-Vincze-egylet 2870 frtot küldhetett a magyarhoni inségesek segélyezésére.

Üdv nektek, freiburgi testvérek, kik e könyöradományok által minket a legmelegebb hálára leköteleztetek!

A Mindenható mennyei áldásával jutalmazzon!

Szeretetvirágok.

(Folytatás.)

A sz.-gyermekség-társulat működésének eredményéről Huppe apostoli helyettnök Chinában ugyanezen társulat elöljáróságához 1864. febr. 28-áról így ír: „Mindenek előtt az ápolás alá veendő gyermekeknek napról napra szaporodó számára akarom Önök figyelmét fordítani. Mult évi september óta maig száznál több gyermek vétetett föl Utschang-fuban létező házunkba. Nem csak csecsemők ezek, hanem két-hároméves gyermekek. Ha hely szüke miatt a hozott gyermeket fölvenni vonakodunk, házunk ajtaja elé teszük le. Így, mult napokban reggel azon hírrel lépett szobámba az ajtóőr, hogy a ház előtt egy siránkozó gyermek fekszik; kimentem, s egy öt-éves fiucs-

kát találtam, rongyokba takarva, maroknyi szalmán feküdni. Tetőtől talpig sebek földték piszkos testét. Nevét és szüléit kérdezvén, könyekkel felelt, s csak később tudtnk meg, hogy egy opium-szívónak szerencsétlen gyermeke. E szívtelen atya mámorában előbb nejét fojtotta meg, azután pedig ártatlan magzatán dühöngött, míg a szomszédok a szerencsétlen fiut az embertelen atyának kezeiből kiragadták. Ha elegendő pénzerevel rendelkezhetnénk, évenként ezernél többet menthetnénk meg. A legnagyobb nehézség néhány év mulva azon körülményből fog származni, hogy a kitett s általunk ápolás alá vett gyermekek nagyobb részét leányok. Azonban az Ur, ki ezen elhagyottakat a végenyészettől megmentette, módot fog találni, miszerint lelki üdvökre fömmaradhassanak. Hankeuban egy házat béreltem ki, melyben az ily leánykák ker. asszonyok fölügyelete alatt neveltessenek. Ugyanitt iskolát is alapítottam, melyben eddig 30-nál több leányka részesül oktatásban. Vízkereszt nyolczada alatt az áldozárok mind, a külföldi missionariusok úgy mint a benszülöttek, a sz.-gyermekség-társulat összes tagjaiért mutatták be a Mindenhatónak a vérontás nélküli áldozatot, és buzgó hiveink, velünk együtt, soha nem szünendének meg a jötevőkért imádkozni.“

Nem csak Chinában, hanem Indiában is sikeresen működnek a sz.-gyermekség-társulat által küldött és segélyezett missionariusok. Így Pondicheryből írják: „A következőkből világosan kitészik, hogy a társulatnak ezen missiohelye is gazdag gyümölcsöket hoz. Az apostoli helyettnök tanusítja, hogy mult évben 1680, halálveszélyben forgó gyermeknek adatott föl a keresztség; ezek közül 1150 csecsemő a keresztség után meghalozott, a kik tehát a Mindenhatónak trónjánál a jötevők mennyei jutalmát előkészítik. Kiváló buzgóságot fejt ki a kitett gyermekek fölkeresése, s megkeresztelésében egy József nevű benszülött keresztény, ki fiatal kora daczára a missionak egyik főekessége. Gazdag szüléktől származván, önként mondott le örökségéről és magát egészen a ker. hit terjesztésére szentelte. Legfőbb gondját a pogány gyermekek fölkeresése képezi. Nem csak az utak mellett, erdőben vagy folyók partjain keresi föl a kitett csecsemőket, hanem apostoli bátorsággal behatol a pogányok házaiba, ha tudomására esik, hogy valamely családban a csecsemő gyermek halálosan beteg. Nem nyugszik, míg a pogány szüléket reá nem veszi, miszerint a haladókló kiseddet megkereszteltetik. Legtöbbször a pogány szüle örömet beleegyeznek, sokszor azonban bántalmaknak van e buzgósága miatt kitéve. Volt eset, hogy a családatyja őt a pogány bírónak kiszolgáltatta. Azonban buzgósága ez által csak még nagyobb lett, s örömmel irhatom, miszerint ő nem csak a kisedeket, őket haláluk előtt megkeresztelve, vezeti be a Mindenhatónak országába, hanem kenetes beszéde és példaadása által a megnöttekre is jótékony befolyást gyakorol. A kik nagyobb korukban (7—8 év) hozatnak hozzánk, azokat gondosan ápoljuk és a sz. hitben oktatjuk. Az árva gyermekek számára, kiknek keresztény neveltetéséről gondoskodnunk kell, kiket azonban keresztény családokban vagy missiointézetünkben el nem helyezhetünk, külön árvaintézet alapítottam, melyben a ker. nevelés tanain kívül a mezőgazdaságra fordítatik a fögond. Itt eddig el 12 ifju nyer kiképeztetést. Ha a szükséges kort elérik, a missionak legfőbb törekvéséhez tartozandik, számukra az okserü földművelés terjesztése tekintetéből alkalmas földterületet szerezni. Megjegyzésre méltó, mit egy protestans angol utazó, ezen intézetet meglátogatván, arról mondott. „Ez valóban jeles vállalat, úgy mond, oly intézet, mely a leggazdagabb sikert igéri. Önök itt e tartományban alig alapithattak czélszerűbbet.“

Ugyanazon missionárius a sz.-gyermek-ség-társulat által itt alapított iskolákról és árvaházról következőleg ír: „Néhány hónap előtt egy pogány leányka a pondichery-i árvaház mellett elmenvén, beszólt a nyitva álló ajtón és kérdező: valljon nem volna-e itt számára munka. Az irgalmas nénék, esodálkozván a leányka ezen kérdésén, feleltek: hogy nálók a dolog soha sem hiányzik. A leánykához intézett kérdésekre azon választ kapták a nénék, hogy ő egyik közel fekvő faluból való, és minthogy hallá, miszerint a városban létezik egy kolostor, melybe fiatal leánykák fölvetetnek, ő ide jött, hogy kereszténynek legyen. A jó nénék befogadták házukba a kérelmezőt, ki később ritka elhatározottsággal így ismételte szándékát: „Örülök, hogy itt vagyok; én e helyet soha többé el nem hagyom; ha szüléim megtudják ittlétemet, mondják meg nekik, hogy keresztény akarok lenni.“ A leánykának itt-tartózkodása nem maradhatott soká a szülék előtt elrejtve, kik néhány nap mulva csakugyan eljöttek az intézetbe és gyermeküket visszakövetelték. Hanem Isten, ki a leányka szívében felkeltette az ohajtást, hogy keresztény legyen, a korára nézve gyenge leánynak rendkívüli akaratot és szilárdságot adott, miszerint szüléi fenyegetéseinek, édesgető esabításainak és könyhullatásának bámulatra ragadó módon ellentállhasson. A pogány szülék, mélyen meghatva leányuk rendületlen elhatározása által, miután szavaik sikertelen maradtak, más részről meg erőszakot használni nem akartak, elvégre megnyugodtak abban, hogy leányuk intézettünkben maradjon. Kellő oktatás előreboesátása után, a leányka megkereszteltetett és a sz. keresztységben Margit nevet nyert. Valóban ritka s kedves illatu virág a sz.-gyermek-ség-társulat örök érdemkoszorujában. — Egy 10-éves figyermeknél még sokkal világosabban tünt föl az isteni kegyelem áldásos működése. E gyermek a Mayavaramban létező, a sz.-gyermek-ség társulat adományaival fűrtartott iskolába járván, egy alkalommal anyyira meghatottnak látszott a hitoktatás alatt, miszerint határozottan kijelentette szándékát, hogy kereszténynek lépzen. Szüléi üldözése elől menekülni akarván, a missionárius atyához jött, ki őt házába készségesen be is fogadta. Azonban a pogány szülék nem vették oly könnyen a dolgot; visszakövetelték gyermeküket, mely követelésnek a missionárius ellent nem állhatott. Jött a fiú másodszer, háromszor is, de mindannyiszor visszavitték őt a szülék az atyai házba. Midőn súlyos verésekkel akarták őt arra bírni, hogy megtérési szándokától álljon el, így kiáltott fel: „Verjete, üssete, én mégis visszatérek a jó atyához!“ Midőn lánczra verték, így szólt: „Jól van, lánczolatok meg; hisz csak nem fogtok elethossziglan lánczon fogva tartani. Szabaduljak meg bármikor, elmegyek a jó atyához, és keresztény leszek.“ „Micsoda, te paria akarnál lenni?“ kiálta a gyermek atyja, „nem tudod-e, hogy a keresztény a pariahoz hasonló?“ Tudnilik azt állítják Indiában, hogy a keresztény, „paria“ vagyis azon legalacsonyabb néposztály, mely úgy szólván törvényen kívül áll, és ezen elterjedt balvélemény igen sok indult tart vissza a sz. keresztység fölvetelétől. „Ha az emberek szemében paria leszek is“, így válaszolt a fiú, „én az igaz Isten tanítványa, én keresztény akarok lenni.“ A pogány szülék szíve meglágyult, gyermekök e szilárdságát látván; és a fiú intézettünkbe jövéen, mintán rövid idő alatt a hitbeli ismeretekben és ajtatossági gyakorlatokban bámulatos előhaladást tanusított, Maria József sz. nevre megkereszteltetett. (Vége köv.)



Ugodi kürt.

IV.

Tessék körül nézni a világon, mily óriási sorakozás mindenütt! A forradalmárok szöveteznek, erős tömör testté alakulnak, sorfalat képeznek s kimért léptekkel sietnek a népek boldogságának meggyilkolására, telhetetlen erszényöknék a szabadság czéje alatt megtömésére, s ha lehet, a trónok felforgatására. A hatalmasságok, a hol lehet, keresztültörök soraikat, de azért ők mégsem tágnak, újra fölemelkednek, sorakoznak és újra támadnak, mindig új, mindig lankadhatlan lelkesedéssel s oly kitartással, mely akármilyen jó ügy dieséretére válnek.

Honnét e bámulandó kitartás? Az együtttartás, a testületiség!

Es mi, katolikusok, ne sorakozunk?

Mikor fejtünk fölött ég a ház, Mátyás király lustáiként, azt mondjuk: a kinek szüksége van ránk, majd kiszabadít!

Az álboleslem föltojja szemtelen kígyófejét, ő akar a világ egyetlen tekintélye lenni, midőn már mindent elpusztított, szemtelenségében neki megy az oltároknak, hogy Jákob lámpái aludjanak el s a szentély kövei szentégtelenül tiportassanak el a nyilvános utcák sarában. Az ősrégetani mese, mely szerint bizonyos földi óriások hetvenkedő elbizakodásukban az eget kövekkel merték ostromolni, tán korunk miatt lett megírva, mely a gyalázat és szemtelenség moeskait meri az ég ellen szórni, s látszassék bár a barcz bármily őrjöngőnek is, mégis milliók vannak, kik e pokoli tusában ha nem is a kőszikladobálók, de bizonyára a gyáva kavics- és polyvahordók seregéhez állanak.

Es mi csak szemünket hunyjuk be, hogy a polyva belé ne essék? Vagy erre arra bölintsünk fejünkkel, hogy homlokunkat a kavicsok ne ériék?

De gyávák lennénk mi, katolikusok, ha e kihívó sorakozással szemben, mi is nem sorakoznánk s legszentebb érdekeink védelmére minden szellemi fegyvereket elő nem rántanánk! A mi szándékunk nem ujítás, hanem fűrtartása s tovatérjesztése a véres golgothai műnek, melyben minden diesőségünk s boldogságunk központosul. A diadal kétségkivül a miénk lesz előbb-utóbb, habár annak kivívásáig Isten megfoghatatlan bölcsesége szerint sok megaláztatásokon, lelki küzdelmeken kellend is keresztül mennünk.

Ezek tudata lelkesíté az ugodi híveket is a sorakozásra egy szellemi csatára, az őrdög és az ő országa ellen. Még élénken fűleinkben hangzanak kegyelmes főpásztorunk R a n o l d e r János ő exēja mult évi szavai, mikben sz. Pál buzgóságával, sz. János szeretetével, sz. Agoston mélységével, Salamon bölcseségével, sz. Bernard, aranyzáju sz. János és sz. Ambrus ékes szólásával, sz. Tamás angyali ihletével, evangélistaszertü melegével és világosságával szólítja föl híveit a veszprémi oltár-egyletbe sorakozásra, hogy ez által legalább némi elégtétel adassék ama tömérdek megbántásokért, mikkel az ur Jézus napunkint illetetik.

Sorakozunk az ur Jézus körül! Ő vele diadalt arathatunk! Oltár-egyletünk ekként sz. László király napján alakult meg 150 taggal. A gyöngye mustár fává fog növekedni; a kis szakasz táborrá válik; a kis csermely folyóvá, a folyó tengerré, s jaj annak, a ki a tenger ellen küzdeni merészel!

A főnebbi napon társulatunk összes tagjai meggyóntak, az Urat magokhoz vették. Ne féljetek semmit, ily utraválóval nem fogtok elmerülni a hullámokon; fölöttök az Ur parancsnokol, a Péterek bátran járhatnak hátukon! — Az ünneplés sz. mise után a társulat czélja fejtegettetett — csekélységem által.

Van e szerint három társulatunk a főnebbin kívül, a nevezett tagok tagjai egyszersmind a bold. Szűz szeplőtelen szivéről és a sz. Lászlóról nevezett társulatnak is.

Hármas társulat, Istennek hármassáldása!

Szent László napja tehát nekünk ünneppap vala, s bár ünnepe lenne minden magyarnak, még azoknak is, kik sz. királyainktól még a „szent“ melléknevet is megtagadják, képeiket tiszteltelenséggel illetik, mig ellenben holmi nagy szakállu, tegnapi embereket az égig magasztalva e haza boldogítóinak nevezik.

Nines egyéb hátra, mint kegyelmes főpásztorunk atyai áldása társulatunkra: mi plántálunk, öntözünk, de a növekedést az ég adja, s az atya áldása megszentesíti!

Sorakozás a mai kor jelszava,
Leng magasan Jézus Krisztus zászlaja.
Magam is e zászló alá fölsapok:
Mától fogva társulati tag vagyok.

Lukácsék János.

Katholikus hitélet.

Pest, jul. 24. A pestlipótvárosi templom, melyre közelebb Girk György pécsi püspök ő exreja 100, és az „Első magyar általános biztosító társaság“ öt évre, évenkénti 100 frtot adományozott, az ország legfőbb polgári hatóságának gondoskodását ujjal vette igénybe. Ugyanis a nmgu magyar kir. helytartótanács Magyarország valamennyi r. k. érsekei- s püspökeihez a következő átiratot intézte: „A pesti lipótvárosi templom építési-bizottmányának közelebbi üléséről bemutatott jegyzőkönyve szerint a mondott templom építése annyira haladt, hogy nem sokára a kupola-boltozat építéséhez kellend fogni, melynek kiépítése legfeljebb négy évre lévén felosztható, csak összpontosított erővel s így tetemes költséggel eszközölhetik. Eddigél a kérdéses templom építésére Pest városa területén minden évben gyűjtettek kegyes adományok s ez jelenleg is folytatatik; de mindazáltal, hogy a városi lakosság az építési alapot lehetőleg szaporítani törekszik, az e célra évenként befolyó összeg a mű nagyszerűségéhez képest csak igen csekélynek mondható. — Miután az eddigi tapasztalatok szerint itélve, remélni nem lehet, hogy ezen szűk körre utalt, és már évek óta folytatott gyűjtések által várható összegek a most már nagyobb gyorsaságot igénylő és ennél fogva tetemesebb költséggel járó építészeti munkálatok fedezésére csak megközelítőleg is elégségesek legyenek, indítatva érzi magát e királyi helytartótanács, mlgos uraságotat hivatalos tisztelettel megkérresni, miszerint egyházmegyéje területén a pesti lipótvárosi templom építési alapjának növelésére saját egyházi községei által adományokat gyűjtetvén, a befolyó összegeket a körülményekhez képest az adakozók névszerinti kimutatása, vagy pedig az illető adakozók községek megnevezése mellett Pest városa közönségéhez beküldeni sziveskedjék. Midőn a kir. főkörmányszék abbéli várakozását fejezi ki, hogy mlgos uraságot az ország fővárosában épülő basilikának az Isten dicsőítésére való mielőbbi fölépítését előmozdítani igyekezendik, egyszersmind azon kéressel járul mlgódhoz, hogy a mennyiben vagy önmaga, vagy mások, egyesületek és testületek bizonyos segélyöslet évenkénti kiszolgáltatására az egész építési időszak, vagy pedig határozott idő tartamára magokat kötelezni hajlandók volnának, sziveskedjék az ebbeli ajánlatokról szóló nyilatkozatokat szintén Pest város közönségének beküldeni, s arról, valamint minden más befolyt adományokról egyuttal tudomás és nyilvántartás végett ezen királyi kormányzékot is értesíteni. — Kelt Budán, a magyar kir. helytartótanácsotól. 1864. évi maj. 25-én.“
Fiui bizalommal viseltetvén kegyes főpásztoraink nagylelkűsége iránt, nem különben meggyőződve lévén kath. testvéreinknek oly sokszor tanusított áldozatkészségéről, bizton reméljük, hogy ezen adományok, tetemes összegekben folyván be, lehetségessé teendik, hogy hazánk fővárosának ezen monumentalis egyház-épülete mielőbb Isten dicsőítésére elkészüljön!

Bakonybél, jul. 10. A mai szabad kömüvesek és egyéb hitetlenek az anyaszentegyházról elszakadtakkal együtt a hitbuzgó katolikus népet nem ritkán azzal bántalmazzák, hogy fölösleges fárasztó körmeneteket tenni; mivel, ha Isten van, mint hiszik, otthon is meghallgatja imájokat, tehát a sok járás-keles nem szükséges. Ily alaptalan beszédekkel akarják a jókat is saját kelepézőjökbe ejteni, s mivel ők vakok és vak vezérek, azt akarják, hogy mi is vakok legyünk és, utánok eszélytelenül indulva, elevenen temessük el magunkat az örök setétségbe. Ha ők semmit sem hisznek és még evvel dicsékesznek, mi katolikusok csak sajnálni tudjuk őket; minthogy magok

lelkismeretök ellen szemtelenül hazudnak, miben őket igen könnyen megfogjuk. Ugyanis: ha ők földbirtokosok, miért szántatják és vetik be földeiket; ha pénztözsérek, miért adják kamatra pénzüket; ha művészek, vagy iparosok, vagy kereskedők, miért gyártanak különféle tárgyakat, kelméket; ha keretész vagy szőlőműves, miért ültet fákat s más növényeket; ha tudós, miért virraszt és izzad könyvek és irományok halmaza között? Így kérdezhetjük őket, és ők kénytelenek felelni, hogy szorgalmuk és munkájok által lehetőleg boldogulni kívánnak, tehát ők hiszik iparuknak kamatozó sikerét és hasznosságát. Különböen soha, de soha csak egy kapavágást, ötést vagy lépést sem tennének. Midőn hát azt mondják: hogy semmit sem hisznek, galádul hazudnak. Ők inkább mindent erősen hisznek és remélnék, csupán Attól tagadják meg hitüket, ki őket teremtette és sokféle áldásaival naponként ellátja. Valljon az ilyen nem elvtelen, rajongó ábrándozók-e? Mi tehát ily vak vezéreket követni nem csak nem akarunk, de így még gondolkodni sem, annál inkább oly oktanul fecsegni nem szeretünk, sőt okszerűleg tiltakozunk, és midőn vallási és erkölcsiségre vezérlő kötelmeinket végezzük, hitünk teljes meggyőződéséből működünk. és egy legnemesebben gondolkodó keresztény léleknek Isten iránti adóját fizetjük le. Ily meghatólag és példás szerénységgel gondolkodott Haik Rozália, bakonybéli érdemes Schmidmayer István kerékgyártó polgárnak egykori tisztségese neje, ki boldog házasságának 6-ik éve folytán, legvirágzóbb élete tavaszán, korának 23-ik nyarán 1861-ben e földi hazából egy más boldogabba vétegett által sokak fájalmára ugyan, de a mennyei szellemek annál nagyobb öröme, minél több és jelesebb keresztény erényekkel végezte be életpályáját, kibén valóban teljesedett a Szentlélek mondata: „Hamar végezvén, sok időket élt; Istennek tetszvéen, kedves volt; azért siette őt a bűnösök közül kimenteni.“ Bölöses. 4. Ez erényes boldogult nő, hogy vallásosságának és isteni szeretetének nyilvános tanúságát maga után hagyta, az élőknek pedig követésre jó példát adta, fölbuzdulva Isten dicsőségére és a szentek tiszteletére, büneinek bocsánatáért és lelke üdvére saját örökségéből 120 frtot o. é. hagyományozott oly kikötéssel: hogy ezen összegből egy selyem kelméből, sz. Rozália képével a helybeli templom számára fölvavatandó zászló készíttessék, ezen kívül a bétfájdalmu bold. szüz Mária régi, szinte rokonai által szerzett képe helyett más nagyobb szerű és drágább festések, és amannak helyére a nevezetes, és zarándoktól sürrien látogatott hasznos erejű regényes szép tájkéu Borostyán hármias kutforráshoz alkalmaztassék. Miután mindenek gyönyörűségei renndel elkészültek, julius 10-ik napján, 24 fehérbe öltözött istenfő, tiszta keblü hajadonok vállalkon fölékesített emeltyün nagy, és a szomszéd helységekből is érkezett népsokaság körmenetű kíséretében elhozták, s a kitűzött helyre illesztve szent énekek zengedezése és a letenyének végzése után, az ezt közlőnek ez ünnepélyre vonatkozó buzdító szónoklata és ajtatos imák által föllekesült néptömegből számtalanok a boldogs. Szüz szeplőtelen szive társaságába fölvétni kívánczoktak; ezután épületes szép renndel visszatértünk a templomba, honnét kiindultunk. Az említett szent célra az összeírás megkezdetett és egyre folytattatik. Istennek legyen hála és dicsőség. Szka lka Kandid.

Örkény, jul. 20. Jól esik hitélet után sovárgó lelkünknek, ha hitideg korunkban tapasztaljuk, hogy az értelmiség eldobja a Renan-féle féreznívét s a helyett szent hitünknek hódol. Mult hó 15-én a közel, ugy nevezett Lajos- mizsei pusztán egy gyászmisének voltunk szemtanui. A gyászmise néhai tek. B a t t h ó Ignác jászku-kerületi főtvérvényszéki elnök lelki üdvéért mutatott be a Mindenbatónak. A gyászravatalt nyolcz fáklyás polgár és ugyanannyi hadnagy állta körül. A szentegyház telve volt ajtatoskodókkal, különösen volt az értelmiség képviselve. E gyászmisét t. B a t t h ó János ur tartatá, melyről azért szólnak a nyilvánosság előtt, mert egy pusztai ember sz. mise után benyitott a nevezett urhoz és fölvilágosítást kért: miszerint igaz-e az, a mit egy franciaia irt? mert, miként mondá, őt elkábitotta egy tudósna látszani akaró ember, mintha imádkozni nem kellene? mennyiben azt mondja a franciaia, hogy — Jézus nem Isten! Ezen őszinte vallomás után a tek. ur felvilágosítá emberünket, a ki köszönve fogadta az intést. Csak példa kell a népnek. Legyen az értelmiség a zászlótartó! Ez esetben főz-

betnek elleneink akármennyi mérget, az nekünk ártani nem fog, és bizonyára mindig fölkiálthatunk Mindszentyvel:

„Halljátok Isten, angyalok,
Az egyház él, Sion ragyog!“

Cs at á r y Zsigmond.

Saár, jul. 7. A bncsu-időszakot éljük; álljon tehát itt egy pár sor arról, mely nálunk is, mint mindenütt, valóságos nép-ünnep, azon különbséggel, hogy, míg egyes helyeken a merész képzelet azt egyenesen Bacchus tiszteletére hiszi megtartatni, addig nálunk templomunk védszentje ragadja meg a hívek buzgalmat. Nem tagadhatni azonban, hogy némi visszaélések itt is merülnek föl, a mennyiben azok e napon a vidéki rokonok, ismerősök szokott összejövetele feletti magyar vendégszeretet tulhajtásának tekinthetők csak. Szánalommal kell fölemlítenem némely alacsony lelkeknek eljárásait, kik, megfélemlítve Isten- és felebarátjaik iránti kötelességeikről, a legzsarnokibb módon saját hasznukra fordítják szegény népünknek a mult idő viszontagságai által ugyis megrongált vagyoni állapotát. Hogy az ilyenek nem az alsó osztályhoz tartoznak, azt kiki értheti, a mi annál szomorítóbb, hogy, a kiknek az igazság és könyörület útján mintaképtül kellene szolgálni a kor szellemétől elmaradott tudatlan felebarátjoknak: épen azok kívánják, akarják annak romlását, s hozzá még magok föl sem veszik megszokott szennyes hazugságaikat, addig a jobb érzésűek szánalommal fordulnak el tőlök. Valóban szánandó koresszülöttei a lelkismeretesség és hazafiai becsületességnek! Még csak egyet, hogy közleményeim között legyen örövendetes is, mely a szomorúakat egyensúlyozni képes legyen. Jótetteiről is ismeretes kegyurunk, báró Baldacci Antal ő mlságának azon nagybecsű ígérését van szerencsénk birni, miszerint, a holtak iránti kegyeletlől indítva, a templomunk alatt levő, de már régidőtől befalazott sírboltot, mely a kegyuri család és helybeli lelkészek tetemeit földi, fölbontatja. De ez még nem mind. Markazon, mely község kegyuri joghatósága alá ugyan nem tartozik, mégis, mint annak kegyes földesura, azt oly vérmes reményekre jogosította, hogy kiesinyelt harangjait tetemesen meg fogja nagyíttatni. Ezek még csak pusztá igéretnek; de hogy létesülni fognak, már csak azért is alapos lehet a mi reményességünk, mert ezek b. Baldacci ígérései, melyek hogy igéretnek nem maradnak, 2-or azért is hajlandók vagyunk binni, mivel a szinte kegyurasága alá tartozó domoszlói papilak nagyítása állítólag már fogantatba vétetett — Ezek mind oly dolgok, melyek mlságos kegyurunk nagylelkű áldozatkészségéről tesznek fényes bizonyosságot, s melyek létesülésére mi felőlől kérjük a segílyt; rája pedig, hálás szívünk érzetében, a mennyieiek jutalmát s hogy őszülő fürteire még számtalanszor derüljön föl a vidám hajnal ékes bibora.

Marczal, jul. 9. A magyar nép társadalmi jólétét nagy mértékben fogja előmozdítani, ha egymáshoz testvérileg sorakozva, a tapasztalás által észszerűeknek talált eszközöket érvényesítendő. Ezen eszközök közé sorolhatók a megyei, de különösen az egyházi magtárak. Marczalnak buzgó plebánosa, n. D a n n e r János ur látva, hogy sok, időrabló utánjárásba kerül, míg a szegény földművelő a megyei magtárból valamit kap, arra határozta magát, hogy ötven kila gabonával egyházi magtárnak alapját megvesse. A tett folyamodásra ő eminentiája ezen egyházi magtárnak megalapítását megerősítette. A magtár-egyesület elnöke maga a buzgó plebános, jegyzője a kántor, tanácsadók két gazda és két zsellér. Ezek együtt határozzák meg a segílyzendőt és a segíly nagyságát. Az alapszabályok szerint a káromkodók, részegesek, szóval erkölestelenek az adományból kizárhatók, ha csak javulási szándék jeleivel nem bírnak. Ha ezen intézkedések lelkismerettel teljesítettek, a népre jó benyomást fognak gyakorolni*). Ilény főkbelységben a nt. plebános ur fölszólítására egy csinos szobakápolna, iskola és tanítólak épült; a jövő iskolai évben fog mind az isteni-tisztelet, mind az oktatás elkezdetni. Az adakozók sorában tündöklök Szabó József esztergomi kanonok ő mlgá, a ki egykor Marczalon káplánkodván, a marezali híveket már többször különféle tárgyakkal megajándékozta. A hálás hívek, látván az

*) Tisztelettel kérjük a t. beküldőt, hogy ezen egyházi magtár-egyesület alapszabályait velünk közölni sziveskedjék. Szerk.

ajándékba küldött szép misemondó ruhákat, alapítványt tettek, hogy egykori buzgó lelkipásztorukért, ennek nevenapján szent mise tartassék. Ő mlgá az iskola építésére 300 frtot adott olyképeni kölesönül, hogy ez összeg, a falubeliek által lefizettetvén, a marezali, esitári és ilényi templomok számára fordítandó alapítványul szolgáljon. A Mindenható gazdagon fizessen meg ő mlgának, valamint azon nemeskeblű asszonyságoknak is, kik az egyházi ruhák előállításában buzgólkodtak. X.

Társulati ügyek.

Pest, jul. 24. A Szent-László-Társulat központi választmányának f. h. 21-én Lonovics József érsek ő excja elnöklete alatt tartott gyűlésében e f. hó 14-én tartott társulati közgyűlés jegyzőkönyve hitelesített. T. olvasóink, mint sz.-László-társulati tagok, a közgyűlés határozatához képest, az arról hivatalos jelentést külön fűzetben az illető ft. érseki vagy püspöki irodák útján veendik; minél fogva beérjtük a jelen szerkesztett titkári jelentésből a következő közérdekű adatokat kivonatilag közölni.

Miután a ft. társulati titkár, H o p f János cz. kanonok ő nsga a közgyűlés megtarthatását illetőleg a központi választmány által tett intézkedéseket kimerítően előadta, „az egyházközségi bizottmányok állapotáról a püspökmegyei hivatalok által kegyesen közölt . . részletes kimutatások alapján“ a következőket terjesztette elő:

„Az esztergomi érseki megyében azon kívül, hogy a társulati lapból értesültünk: miként Ekecsen egyházközségi bizottmány alakult, mely az újbold vasár- és a sz. László, sz. István és Kisasszony napjain tartja társulati külön ajtatósságait, hivatalosan jelentettek egyházközségi bizottmányok alakulásai a hédervári kerület plebániáiból, ezek névszerint: kije-lése nélkül: továbbá Budáról, és a ezifferi, krakováni, dunaszerdahelyi, hegyi és léderterjedi plebániákból; melyek közül a budai az e főváros egyes plebániáiban addig létezett külön bizottmányok összepontosításából 1863-ki martiushó 3-án alakulván, szent Orbánnak a folyó évben is ünnepélyes körmenettel megült napját tüzte ki saját külön ünnepeül; továbbá működését a pesttípótvárosi templom építésére és a budavári plebániái egyház helyreállítására is kiterjesztendő, mint a lapokból értesültünk, külön templomépitő egyletté is alakult az ország bíbornok-primása ő emjának és a k. helytartó ő exejának védnöksége alatt.

A k a l o e s a i érseki megyében egyházközségi bizottmányok alakultak: az apathini, dunapataji, futtaki, hegyesi, kulai, mélykúti, moholyi, szabadka-szent-györgyi és szent-rókusi, temerini és újvidéki plebániákban; melyek közül a futtaki társulat védszente napjának szent beszéd- és ünnepélyes misévei megülését, az elhunyt társulati tagok halálának kihirdetését a templomban, és azok lelkeiért bizonyos imák elmondását, végre a társulat élő s megholt tagjaiért évenkénti szent misék tartását elhatározta.

Az e g r i érseki megyében alakultak bizottmányok: Égerben, Miskolczon, Nagy-Kürüben, Tisza-Beőn, Török- sz.-Miklóson, Alsó-sz.-Györgyön, Bessen-Szöghön, Jász-Apátiban, Jász-Ladányon, Kis Éren, és Mihálytelkén; melyek közül a társulatnak keletkezésével csaknem egykoru, az egr i érsek ő exejának sikert biztosító személyes elnöklete alatt számos, mindenrendbeli egyének által látogatott fényes gyülekezetben alakult egr i bizottmány ernyedetlen buzgalmanak élő tanúságnul szolgál az. hogy tagjainak száma a multévi szük termés következtében beállott inség mellett is 598-ra rug; ezen jeles bizottmány nem csak lelkes elnökei, P e r g e r János prépost-kanonok ur és a folyó évi april 5-dikén közsajnálatra elhunyt N á n á s s y Mihály által időkint tett tartalomdus s épületes jelentések kapcsánál fogva a központi elnökséggel összekötöttetésbe lépett, hanem a társulat érdekében a helybeli tagok számára kiadott többrendbeli épületes s tanulságos nyomtatványait is át szokta küldeni. — A miskolczi bizottmány pedig úgyszereteteért és ritka buzgalmaért az egr i érsek ő excellentiájának, 1862-dik évi június 12-én kelt levelében nyilvánított elismerésével is megtiszteltetni szerencsés volt.

melyben sz. Monika ereklyéi tiszteltetnek, a ki kitaró imádsága s anyai könyei által eszközölte ki fiának és férjének megterését. Ezen „egyesülés” 1856. martius 11-én kiadott pápai breve által lön megerősítve. Eddig 332 városban léteznek fiók-egyesületek, melyekben 6000-nél több keresztény anya tagul vesz részt.

Egy egyszerű földművesnek szava is képes tényleg hatni a hitben közömbösökre. Buchanan, scót tudós, a vallás iránt egészen közömbös volt, ő azt igen mellékes dolognak, sőt szük-ségtelennek tartotta. Egykor a scót egy paraszttal találkozáván, evvel a vallásról kicsinylő módon beszélgetett. „És milyen tehát önnek vallásos meggyőződése?” kérdé az egyszerű földműves. „Barátom, felelé a tudós, e tárgyban hasonló vagyok egy tisztá papirhoz, melyen semmi sínes írva.” „Ugy vigyázzon, mondá igen találólag a paraszt, nehogy a sátán írja arra nevét s így birtokba vegye.” E szavakra gondolkodóvá lön Buchanan és nem nyugodott, míg kellőleg oktatva kath. kereszténnyé lön. Híszilársága és jámbor élete mindenkinek példaszóvéteknél szolgált.

Egyiptomból írják, hogy Said pasa uralkodása óta a keresztények számára itt teljes vallásszabadság létezik. Alexandriától egész Thebenig szabadon végezhetik a keresztény istentiszteletet, és a kath. pap egyházi rubájában nyilvános helyeken is megjelenhet, a nélkül, hogy megtámadtatástól félnie kellene. A keresztény lakosságnak számát meghatározni igen nehéz. Mintegy 150,000 kopt (részt kath., részint szakadár) számitatik, Kairoban körülbelül 10,000 keresztény lakik; a katolikusok kisebbségben vannak. Egész Egyiptomban a kath. egyház áll latinokból, koptokból, görögökből és örményekből, ide számitatik mintegy 800 syriai maronita és 100 chaldaeus. Kairoban lakik egy kath. érsek két áldozárral, Alexandriában is van kath. templom, melyben két kath. pap végzi az istentiszteletet. A latinoknak püspöke Vnicie Pascal. Kairoban és Alexandriában a sz. Ferencz-rendü atyák birnak kolostorokkal, melyekben 15 áldozár és néhány szerzettárs tartozkodik. Alexandriában van két kath. iskola, melyekben a de la Salle nevü testvérület tagjai működnek. A tavalyi évben közel 600 tanuló részesült itt ingyen-oktatásban. A leányoktatás az irgalmas-nénék gondjaira bízott. Vannak még clarissák és a jó pástorról nevezett apácák is.

Még a gyilkos éghajlatu Cayenne-ről néhány szó. Tudva van, hogy a francia kormány az elitelt gonosztevőket hozza e balálos levegőü szigetre. Azonban a keresztény szeretet nem hagyja el e szerencsétleneket. A feláldozásra kész jesusiták ide is követik őket és lelököt e számkivetésben megnyerni törekcszenek. Egy új telepítvényhez fogtak e jó atyák „de la pointe Francaise” sz. Anyánk neve alatt, a hol a deportáltakat társaságba fűzik, oktatják, rendhez és imádsághoz szoktatják. „A munka imádság” a jelszó, és Istennek áldása láthatólag működik ez új telepítvényen.

Különfélék.

— Ö cs. k. Apostoli Felsége f. é. jul. 9-iki legfelsőbb határozata által Szajbely Henrik esztergomi kanonokot s érseki helyettést N. Szombathban vovadrai ezimzetes püspökséggel felruházni legkegyelmesebben méltóztatott.

— Kunszt József kalocsai érsek ö exeja a magyar gazdasszonyok együletének 100, és a kisdedovó-intézeteket Magyarországbn terjesztő egyesületnek 105 frtot adományozni méltóztatott.

— Hajnald Lajos erdélyi püspök ö exeja a m. igeni tűzkárosultaknak 200 o. é. frtot és ugyanannyi értékü épület-fát ajándékozni méltóztatott.

— Simon János györi püspök ö mlga a györi kölesönösen segélyző-pénztáregyletnek alaptökéjéhez 100 o. é. frtot adományozni méltóztatott.

— Csantavérről írják, hogy mlgos Piukovics Ágoston főispáni helytartó atyai gondoskodása folytán a szegények közt 380 pozs. m. buza és 500 o. é. frt mint segélyadomány osztatott ki.

— Azon országos munkák között, melyeket a m. kormány az inségbe jutott munkaképes nép elfoglaltatása végett fogantatba vétetett, egy új Marosmeder átmetszés is tartozik, melyet a Marosszabályozó-társulat e hóban befejezett. Ezen átmetszés Magyar- és Szerb-Csanád között van, hossza 845 öl s három hét alatt 29 község szükölködö lakosai által ásatott ki. E gyorsan végrehajtott csatorna örökítésére a társulat f. hó 16-kán keresztelöi ünnepélyt rendezett. Az új átmetszést ft. Killel Frigyes németcsanádi plebános ur szentelé meg „Karácsonyi László-csatorna” névre keresztelvén azt. Keresztapa Bogdán Vincze ur, keresztanya Dániel Etelka urhölgy volt. Mint meghívott vendégek körülbelül 500-an jelentek meg.

Adakozások.

A Szent-László-Társulatra.		frt	kr
Jedlik Ányos		—	72
Czuczor Gergely		—	72
Szabó Béla		—	72
Eödrög Péterné assz.		—	72
Pesti sz.-Ferencz-rendüektöl		5	—
Bárány István Budán		1	—
Staudtner Emil Budán		—	72
Karácsonyi Mária urnö		—	72
Lipovniczky Vilmos septemvir		—	72
Rudnyánszky Ferencz ügyvéd		—	72
Roder Alajos cz. kanonok		3	—
Vas Gereben		1	—
Érsekújvári gymnasium gyűjteménye		26	—
A kegyestani-törendü pesti nagygyimnasiumból : (N. N. k. r. tanár 72 kr; és a következő tanulók : Alkér Emil 72 kr, Csillag Gyula 72 kr, Fülep Kálmán 2 frt, Praznovszky Géza 1 frt, Somoskeöi Pál 72 kr, id. Szeidl Antal 1 frt, Thoma Béla 1 frt) összesen			
		7	88
Bovánövics József kir. t. ülnök		1	—
Majer Ferdinand		—	72
Báró Apor János		—	72
Veszprémi papnövendékek (félvi tagdíj fejében)		14	—
Gross xav. Ferencz		—	72
Gross Josepha id.		—	72
Gross Ferencz		—	72
Gross Josepha		—	72
Novákovics János papnöveldei aligazgató Pesten		1	—
Haas Mihály szathmári püspök ö exeja által		46	71

Kegyes adományok.

F. E-töl pápa ö szentségének részére 34 kr o. é.
A rimaszombati elemi iskolásektöl a chinai gyermekek megmentésére 9 frt 66¹/₂ kr.

Nyilt levelezés.

Ft. Ludányi urnak Alsó-Ábrányban : Fötisztelendőséged a tagilletményeket Egerből ft. Zsendovics József urtól kapja; oda méltóztatassék fordulni.

Ft. Simon Jukundián képezdei tanár urnak : Mentés minden díjfézetéstöl.

Ft. Gabányi Tamás urnak Szepsiben : A belépö új tagok az Encyclopaedia eddig megjelent kötetektöl két frtjával, az V-ik kötetet pedig egy frtért kapják.